

og dem skal jeg lige korteligt berøre. Jeg kan tiltræde de Ændringsforslag, som er stillede af Flertallet i Udvalget, og maa fraraade de Ændringsforslag, der er stillede af Mindretallene. Nr. 1 betyder meget lidt, men det er dog en Forbedring, og Nr. 2 er maaske ogsaa en Forbedring. Ændringsforslag Nr. 3 er stillet af Venstre; det gaar ud paa, at § 4 skal udgaa. Det maa jeg anbefale at stemme imod. Ændringsforslag Nr. 4 sætter Lejeledighedsprocenten ned fra 5 til 3, for at man skal have Lov til at ekspropriere Jord til Byggepladser. Jeg tror, det er urigtigt at gaa ned til 3, og i denne Forbindelse vil jeg sige, hvad jeg ogsaa var inde paa ved Sagens første Behandling, at hvad det for Øjeblikket gælder om, er, at man bestemte tilkendegiver, at man ikke er saa ømfindelig og saa betænkelig, som man har været tidligere, fordi Situationen i Øjeblikket er en helt anden, end den har været tidligere, naar man har talt om disse Spørgsmaal. At man vil sætte Procenten ned fra 5 til 3, viser en Ængstelse, som jeg ikke synes der er nogen som helst Grund til. Der tilføjes nok „naar der forgæves er gjort Forsøg paa at indkøbe Jord til rimelig Pris“, men det er dog en Forudsætning, at man hverken i Byerne eller paa Landet gaar til Ekspropriation, hvis man kan faa Jord i det aabne Marked til billigere Pris end ved Ekspropriation. Ændringsforslagene Nr. 5 og 6 staar i Forbindelse med Ændringsforslaget Nr. 3, hvorfor jeg ogsaa er imod dem. Det samme gælder Ændringsforslag Nr. 7.

Med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 8, ifølge hvilket 55 Aar som Regel nedsættes til 50, blev der af Ordføreren gjort opmærksom paa, at det ikke var af større Betydning. Det er det selvfølgelig ikke, jeg tror, det er omtrent ligegyldigt, hvilket af disse Tal der staar, men jeg havde ikke haft noget imod, at man havde ladet det blive ved de 55. Imidlertid staar der jo „som Regel“, og det vil formentlig altid blive udlagt saaledes, at hvis Forholdene taler derfor, accepterer man de vedkommende, selv om de er over 50 Aar. At man sætter Kommunalbestyrelsen i Stedet for troværdige Mænd, har jeg heller intet imod. Alt dette er mindre vigtigt. Hovedvægten maa lægges paa, at selve Lovforslagets Hensigt naas. Det er der, Meningerne er forskellige, og der tror jeg ikke, man vil naa til Enighed, selv om man fortsatte Forhandlingerne nok saa længe. Naar Venstre f. Eks. i Betænkningen siger, at man nu skulde skride til

en Lovgivning og ikke fortsætte med ørkesløse Debatter, kan det være meget rigtigt, men jeg tror dog ikke, man vil kunne løse den foreliggende Opgave, medmindre man vedtager den i § 4 indeholdte Ekspropriationsbestemmelse. Jeg forstaar ikke, at det ærede Medlem fra Ribe (Brorsen) kan tro, at det, at man fra Statens Side giver Køberen særlige Betingelser for at kunne købe Jorden, ikke vil medvirke til paa kunstig Vis at hæve Jordprisen, hvis man ikke træffer andre Foranstaltninger derimod. Jeg sagde ved første Behandling, at det i og for sig ikke er mig nogen Tilfredsstillelse at foreslaa Ekspropriation, men jeg tror ikke, man kommer udenom Ekspropriation, hvis man skal naa til en virkelig Løsning af dette Spørgsmaal. Jeg synes heller ikke, at der for Landmændene i det hele taget er nogen Grund til at være saa overordentlig betænkelige derved. Da vi alle kan se, at Forholdene ude paa Landet har udviklet sig saaledes, at man snart lige saa godt kunde opstille en Plakat med Paaskriften: Adgang til Jorden er forbudt for de Folk, som kun har faa Penge — for dem er det nemlig ikke muligt at komme i Besiddelse af Jord —, synes jeg, at vi Jordejere, som har opnaaet de høje Jordpriser i disse Aar, og som har mere Jord, end vi selv kan drive, maatte være tilfredse med at afstaa en Del deraf, for at denne store Opgave kunde blive løst saaledes, som den nødvendigvis maa løses.

Det Ændringsforslag, som er stillet af det konservative Folkeparti, maa jeg fraraade Tingets Medlemmer at stemme for. Jeg kan ikke tiltræde det, men maa slutte mig til de tre andre Partier i Udvalget. Jeg har intet imod det, som skulde opnaas derved: at alle Bestemmelser vedrørende Jordspørgsmaalet samledes i een Lov, men selve Principperne er ikke af den Art, at jeg har kunnet acceptere dem. Angaaende de Udtalelser, det ærede 6te Medlem for Præstø Amt fremsatte med Hensyn til § 11 og § 22, kan jeg henholde mig til de af Ordføreren fremsatte Udtalelser. Forholdene er alvorlige; vi ser alle, at dette Spørgsmaal, Arbejdsløsheden, er en af de største Ulykker, der har ramt vort Samfund. Uden at ville fremkomme med udprægede Udtalelser i saa Henseende vil jeg dog sige, at der er ikke Udsigt til, at Industrien lige straks vil kunne beskæftige særlig mange Arbejdere, i alt Fald vil den ikke kunne anvende saa mange som før Krigen. Der er da kun tre Veje at gaa: At sende de